

Arrest

nr. 213 202 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juni 2012 in het kader van gezinshereniging. Op 27 juni 2018 heeft zij zich vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster werd gehoord in de gevangenis van Brugge op 12 juli 2018.

1.3. Op 20 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoekster aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent moslim. U werd geboren op 18 februari 1983 in Chefchaouen in de provincie Tanger-Tetouan. U woonde in uw geboortestad tot 2004 en verbleef vervolgens in Tanger tot uw vertrek naar België op 21 juni 2012 in het kader van gezinshereniging. U huwde op 5 augustus 2011 de Algerijns-Belgische B.S.E.(...). Jullie hebben twee kinderen: B.A.I.(...) (°1 juli 2013) en B.L.A.(...) (°22 maart 2015). U keerde niet meer terug naar Marokko.

Op 2 mei 2018 werd u door de politie overgebracht naar de gevangenis van Brugge omdat Marokko uw uitlevering vraagt aan België. Er loopt een aanhoudingsbevel tegen u wegens feiten die naar Marokkaans recht zijn gekwalificeerd als 'bezit, vervoer, uitvoer en trafiek van verdovende middelen' (dd. 10.06.2016 – nr. 226/2012 - van het parket van Chefchaouen) op basis van een verklaring van uw schoonzus I.A.(...) (dd. 08/2012) dat u uw broer A.S.(...) hielp bij de handel en het vervoer van harddrugs. Dit aanhoudingsbevel werd u betekend op 2 mei 2018, nadat u een aanvraag tot naturalisatie had ingediend. Het verzoekschrift tot voorlopige invrijheidsstelling dd. 09.05.2018 dat werd ingediend door uw advocaat werd ongegrond bevonden op 11.05.2018. Uw advocaat richtte een brief aan de Minister van Justitie waarin hij een weigering tot uitlevering vraagt wegens schendingen van art. 3 en art. 8 EVRM. Daarbij legt uw advocaat een verklaring voor van uw schoonzus I.A.(...) waarin zij verklaart nooit uw naam te hebben genoemd aan de politie en dat u niets te maken heeft met de verkoop van drugs (dd. 05/2018). De Minister van Justitie nam een besluit tot uitlevering (uitleveringsbesluit WL33/18/37.281/ E dd. 28/06/2018).

U diende een verzoek in om internationale bescherming op 27 juni 2018. U verklaart dat u onschuldig bent en dat u bij terugkeer naar Marokko een gevangenisstraf vreest. Daarnaast vreest u uw kinderen niet meer te zullen zien.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming werden op 13 juli 2018 volgende documenten neergelegd door uw advocaat Meester Koen Blomme:

- Bewijs verzoek om internationale bescherming dd.27 juni 2018
- De door u ontvangen documenten bij uw arrestatie dd. 2 mei 2018: exequatur raadkamer Brugge, internationaal aanhoudingsbevel, synthese van de feiten, originele documenten in het Frans en Arabisch
- Verzoekschrift voorlopige invrijheidsstelling dd. 8 mei 2018
- Stukken neergelegd bij verzoekschrift: visum en identiteitsbewijzen, identiteitsbewijzen kinderen en echtgenoot, loonfiches en arbeidscontract, huwelijksakte, uittreksel strafregister, bewijs van betalingen door echtgenoot, diploma kledingontwerp, artikelen onmenselijke behandeling in Marokko, belastingaangifte met bewijs inkomsten.
- Verklaring door Imane Ardif dat zij valse verklaringen aflegde tegen u - Brief aan de Minister van justitie met toelichting
- Brief aan de Procureur des Konings met vraag om verder onderzoek
- Beslissing Minister van justitie dd. 28 juni 2018

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw

rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 12 juli 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u tot dan toe, bij de indiening van uw verzoek om internationale bescherming en bij de uiteenzetting van de feiten, alleen aangelegenheden hebt aangehaald die niet ter zake doen voor het onderzoek om te bepalen of u voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te genieten, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

U dient een verzoek om internationale bescherming in omdat er een internationaal aanhoudingsbevel tegen u loopt, de Marokkaanse autoriteiten uw uitlevering vragen in het kader van een lopend onderzoek, u meent dat het gerecht ginder zijn werk niet doet en u vreest uiteindelijk onschuldig in een Marokkaanse gevangenis te belanden.

Er dient op te worden gewezen dat het CGVS zich niet uitspreekt over uw schuld of onschuld in de feiten die vermeld staan in het arrestatiebevel dat door het Openbaar Ministerie van Chefchaouen werd uitgevaardigd. Het CGVS dient te beoordelen of er in uw geval een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Na onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming, concludeert het CGVS dat u noch een gegronde vrees, noch een risico op het lijden van ernstige schade heeft aangetoond.

Wat de Vluchtelingenconventie betreft moet worden opgemerkt dat de motieven die u aanhaalt in uw verzoek om internationale bescherming vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie; zij houden geen verband met één van de criteria van de Conventie namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U vreest uw uitlevering aan Marokko omdat daar een onderzoek loopt naar uw betrokkenheid bij drugshandel- en transport. Dit motief is louter gemeenrechtelijk van aard. U brengt geen elementen aan die erop wijzen dat het aanhoudingsbevel gebaseerd is op een van de criteria in de Vluchtelingenconventie of dat uw situatie door een van deze criteria negatief zou worden beïnvloed.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. In het uitleveringsbesluit van de Minister van Justitie (dd. 28/06/2018, toegevoegd aan het administratieve dossier), werd gemotiveerd dat er geen concrete en geïndividualiseerde elementen voorhanden zijn die het aannemelijk maken dat een reëel en ernstig risico zou bestaan op een schending van art. 3 EVRM. Ook in uw verzoek om internationale bescherming zijn dergelijke elementen afwezig. Er zijn noch in uw verklaringen, noch in het administratieve dossier redenen te vinden om aan te nemen dat deze zaak geen rechtmatig gevolg zou kennen, dat u geen rechtsbijstand zou krijgen of dat beroepsmogelijkheden u ontzegd zouden worden.

Hier dient ook te worden opgemerkt dat u initieel tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u veroordeeld bent tot een effectieve celstraf van 10 jaar (notities van het persoonlijk onderhoud p. 3), terwijl in het aanhoudingsbevel enkel sprake is van een vraag tot uitlevering omdat er aanwijzingen zijn dat u drugsgerelateerde misdrijven heeft gepleegd. Even later komt u op deze woorden terug en geeft u te kennen dat u enkel verdacht wordt maar nog niet veroordeeld bent (notities persoonlijk onderhoud, p.3). Gezien u herhaaldelijk aangeeft dat u onschuldig bent en dat u in Marokko nooit betrokken was bij criminele feiten, is het bovendien niet aangewezen om u te onttrekken aan de rechtsgang in uw land van nationaliteit. U stelt dat er geen recht is in Marokko maar deze blote bewering wordt niet geschraagd door bewijsstukken of overtuigende verklaringen. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. in het geval u in de gevangenis zou belanden dient vermeld te worden dat deze bepaling vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat "immers de bescherming van artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich of het neerleggen van algemene en allesbehalve recente persartikels niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M."

Wat betreft uw bezorgdheid dat u van uw kinderen zal worden gescheiden (notities van het persoonlijk onderhoud p.10), dient te worden opgemerkt dat deze scheiding geen aanleiding geeft tot foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. In het uitleveringsbesluit (dd. 28/06/2018, toegevoegd aan het administratieve dossier) wordt bovendien grondig gemotiveerd waarom uw uitlevering geen inbreuk vormt op art. 8 EVRM, namelijk recht op respect voor privé- en familielevens, aangezien art. 8, §2 legitieme uitzonderingen toelaat op het privé- en familielevens. De Minister van Justitie stelt dat de uitlevering gezien haar verdragsrechtelijke en wettelijke grondslag een legitieme uitzondering in de zin van art.8§2 EVRM vormt.

Tot slot wenst het CGVS aan te stippen dat u, hoewel u reeds op 2 mei 2018 vernam dat er een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd, u pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 27 juni 2018. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u uw verzoek om internationale bescherming louter indiende om uw uitlevering te verhinderen. Uw verklaring dat u niet eerder een verzoek indiende omdat u dacht dat enkel personen uit oorlogsgebied de mogelijkheid hebben om internationale bescherming te vragen, overtuigt niet (notities van het persoonlijk onderhoud p. 9). U werd reeds bijgestaan door uw advocaat bij uw naturalisatieaanvraag en uw advocaat was op de hoogte van het aanhoudingsbevel dat tegen u werd uitgevaardigd (notities van het persoonlijk onderhoud p.9). Het is dan ook niet aannemelijk dat indien u een gegronde vrees zou hebben geuit, u niet zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheden om te verzoeken om internationale bescherming.

Geen van de door u neergelegde documenten toont dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming heeft.

De documenten die u voorlegt met betrekking tot uw identiteit, inkomsten en uw familiale situatie hebben geen invloed op uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft het arrestatiebevel, het verzoekschrift om voorlopige invrijheidsstelling en de brieven aan de Minister van justitie en de Procureur des Konings werd reeds gemotiveerd dat er geen reden is om aan te nemen dat uw uitlevering aan Marokko een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming inhoudt. Het krantenartikel dat uw raadsman voorlegt in het verzoekschrift tot voorlopige invrijheidsstelling Zes jaar cel in Marokko is als zestig in Nederland (dd.22 juni 1996, Trouw.nl) werpt hier geen ander licht op. Dit artikel is algemeen, allesbehalve recent en heeft geen bewijswaarde. De verklaring van uw schoonzus (dd. mei 2018) heeft betrekking op de inhoud van het gerechtelijk onderzoek. Zoals reeds opgemerkt is het CGVS niet bevoegd uitspraken te doen over uw schuld of –onschuld in deze zaak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur.

Verzoekster is de mening toegedaan dat er onvoldoende eigen onderzoek gebeurd is door het CGVS en dat tekortgeschoten is in de samenwerkingsplicht. Verzoekster verwijst ter zake naar het arrest Singh geveld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), arrest C 277/11 van het Hof van Justitie en het rapport “*Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*” van het UNHCR. Verzoekster vervolgt: “*Een dergelijke kringredenering waarbij enerzijds verklaringen als ongeloofwaardig minstens niet bewezen worden beschouwd omdat zij niet worden bewezen met stukken, en anderzijds stukken niet worden onderzocht is geenszins enige afdoende motivering voor de afwijzing.*” Zij houdt voor dat er wel voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekster stelt dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten haar aanvraag te weigeren,

waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig. Zij vraagt om “*dit statuut*” aan haar toe te kennen, zoniet in ondergeschikte orde de zaak terug te sturen naar het CGVS voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen.

Verzoekster verwijst naar de artikelen “48/2 tem. 4 en 49” van de Vreemdelingenwet en stelt dat het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, deze regelen kennelijk inhoudelijk schendt. De feiten zoals ze voorliggen zijn luidens haar bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Zij voert aan dat in de beslissing ten onrechte is geargumenteed alsof er geen geloof kan gehecht worden aan de ingeroepen vervolgingsvrees die verzoekster heeft, terwijl zij volkomen onterecht vervolgd wordt in het land van herkomst. Zij benadrukt bewijzen te hebben dat zij onschuldig is.

Zij voert aan dat ten onrechte wordt besloten dat er geen sprake kan zijn van foltering of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, omdat zij hiervan onvoldoende bewijzen zou voorleggen. Zij argumenteert als volgt:

“Op de eerste plaats moet immers de overheid zelf, die aansprakelijk is voor asiel, de verzoeken van verzoekers alsmede de door hen overgelegde documenten zelf onderzoeken en de risico's die ze in Marokko lopen beoordelen.”¹

Dat het EHRM besloot dat de interne controles ernstig en nauwkeurig moeten gebeuren, vooral bij een uitlevering naar Marokko, aangezien willekeurige foltering nog steeds blijft plaatsvinden tegen o.a. personen die als een gevaar voor de openbare veiligheid worden aanzien.”²

Dat het CGVS zichzelf tegenspreekt als het zegt dat er geen gevaar voor inbreuk op art. 3 EVRM bestaat in Marokko, aangezien zij zelf nog in december 2017 een negatief advies uitgaf om Marokko als veilig land te zien (stuk 9).³

Dat de Raad voor Vreemdelingbetwistingen zelf ook al recent heeft besloten dat onmenselijke behandeling mogelijk is bij uitlevering naar Marokko (stuk 10)⁴

Er werd recent nog vastgesteld dat er sprake is van folteringen en onmenselijke behandelingen in menselijke gevangenissen door gruweldaden en overbevolking. Dit werd in 2012 nog in een rapport door de CDNH genaamd “Gevangeniscrisis, een gedeelde verantwoordelijkheid: 100 aanbevelingen voor de bescherming van de rechten van gevangenen” aangebracht (stuk 11)⁵

Eveneens is bewezen dat meer specifiek voor drughandelaars eveneens folteringen plaatsvinden om bekentenissen af te leggen (stuk 12).

Een inbreuk op art. 3 EVRM staat dus onomstotelijk vast, minstens diende de CGVS zelf te onderzoeken of er een gevaar bestond voor foltering en onmenselijke behandeling. Het feit dat er al gedwongen verhoren werden afgenomen in dit dossier, was een duidelijke indicatie van inbreuk”

Verzoekster houdt voor dat er een manifeste inbreuk is op artikel 8 EVRM. Zij herhaalt opnieuw dat zij onterecht wordt verdacht van drugsdelicten en dat de feiten dateren van voordat zij naar België kwam. Bovendien, zo stelt zij, heeft haar Belgische echtgenoot geen enkele band of kennis van de misdrijven, heeft hij onregelmatige werkuren en zal hij ander werk moeten zoeken, indien verzoekster zou worden uitgewezen. Zij argumenteert dat zij volledig zou losgerukt zijn van haar gezin.

Verzoekster wijst er nog op dat haar aanvraag tot naturalisatie geweigerd werd omdat haar door de procureur des Konings werd gemeld dat zij een gevangenisstraf van tien jaar diende te ondergaan. Toen zij op 2 mei 2018 werd gearresteerd, bleek zij geen straf van tien jaar te moeten ondergaan, maar diende zij te worden uitgeleverd omwille van een lopend onderzoek. Zij voegt bij het verzoekschrift het aangetekend schrijven d.d. 23 maart 2018 van de procureur des Konings.

¹ EHRM (3e afd.) nr. 6528/11, 22 april 2014 (A.C. en anderen / Spanje), <http://www.echr.coe.int> (28 oktober 2014); T.Vreemd. 2014 (weergave LAVRYSEN, L., MOREL, M.), afl. 3, 355

² EHRM 36417/16 09.01.2018 X t. ZWEDEN.

³ http://www.standaard.be/cnt/dmf20171201_03218495

⁴ <http://www.rvv-ccf.be/sites/default/files/arr/a201039.an.pdf> en <https://www.demorgen.be/nieuws/tot-frustratie-van-francken-belgie-mag-syriestriider-niet-uitwijzen-naar-marokko-b5cad738/>

⁵ Het rapport is te vinden via

https://www.cndh.ma/sites/default/files/report_of_the_national_human_rights_council_to_the_parliament.pdf zie ook <https://www.cndh.org.ma/an/highlights/prison-crisis-shared-responsibility-protect-prisoners-rights-preserve-their-dignity-and>

Voorts benadrukt verzoekster dat zij tot aan haar arrestatie een geldige F-kaart had waardoor zij niet diende te vrezen dat zij zou worden uitgewezen naar Marokko. Door de beslissing tot uitlevering wordt zij gedwongen teruggestuurd waardoor het niet meer dan logisch is dat zij asiel aanvraagt aangezien zij een gegronde vrees heeft voor foltering, “*losrukken van het gezin, etc.*” Daarnaast merkt verzoekster op dat indien zij onmiddellijk holderdebolder asiel zou hebben aangevraagd, zou haar worden verweten dat zij een geldig visum heeft en dat de uitlevering nog niet definitief vaststond, waardoor een asielaanvraag geen voorwerp zou hebben.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij herneemt dat er geen afdoend onderzoek gebeurd is door het CGVS.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fairplay-beginsel.

Verzoekster werpt op dat er geen enkel afdoend onderzoek verricht werd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Marokko. Zij vervolgt dat de situatie in Marokko minstens *in concreto* diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar een manifeste schending van het artikel 3 EVRM dreigt temeer haar problemen in de eerste plaats te maken hebben met de autoriteiten. Zij verwijst naar landeninformatie zoals hoger aangehaald. Ook stipt zij aan dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Verzoekster stelt dat uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending is van artikel 3 EVRM. *In casu* is volgens haar geen enkel onderzoek ter zake gedaan.

2.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende documenten gevoegd:

- (1) bewijs asielaanvraag d.d. 27 juni 2018
- (2) door verzoekster ontvangen documenten bij arrestatie van 2 mei 2018
 - a. exequatur raadkamer Brugge
 - b. internationaal aanhoudingsbevel
 - c. synthese van de feiten
 - d. originele documenten in het Frans en Arabisch
- (3) verzoekschrift voorlopige invrijheidsstelling d.d. 08.05.2018
- (4) stukken neergelegd bij verzoekschrift
 - a. visum en identiteitsbewijzen verzoekster
 - b. identiteitsbewijzen kinderen en echtgenoot
 - c. loonfiches en arbeidscontract verzoekster
 - d. huwelijksakte T. B.
 - e. uittreksel uit het strafregister verzoekster
 - f. bewijs van betalingen echtgenoot aan verzoekster
 - g. diploma kledingontwerp verzoekster van 10 juli 2012
 - h. artikelen onmenselijke behandeling in Marokko
 - i. belastingaangifte met bewijs inkomsten verzoekster
- (5) verklaring van mevr. I. A. dat zij valse verklaringen heeft afgelegd tegen verzoekster
- (6) brief aan de minister van justitie met toelichting
- (7) brief aan de Procureur Des Konings met vraag verder onderzoek (zonder antwoord)
- (8) beslissing minister van justitie van 28 juni 2018 (verstuurd 3 juli 2018)
- (9) De Standaard, Tunesië en Marokko komen voorlopig niet op lijst van veilige landen.
- (10) De Morgen, Tot frustratie van Francken: België mag Syriëstrijder niet uitwijzen naar Marokko.
- (11) www.bladna.nl, Foltering, corruptie en chantage in Marokkaanse gevangenen
- (12) De morgen, Vlaamse trucker kan nachtmerrie in Marokkaanse cel niet vergeten
- (13) aangetekende brief d.d. 23.03.2018 van de procureur des Konings Brugge

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat (i) verzoekster motieven heeft aangehaald in haar verzoek om internationale bescherming die vreemd werden bevonden aan de Vluchtelingenconventie; (ii) er evenmin redenen voorhanden zijn om verzoekster de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b), gezien noch in haar verklaringen noch in het administratief dossier redenen te vinden zijn om aan te nemen dat het lopend onderzoek in Marokko geen rechtmatig gevolg zou kennen, dat zij geen rechtsbijstand zou krijgen of dat beroepsmogelijkheden haar ontzegd zouden worden; en iii) verzoekster pas op 27 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel zij reeds op 2 mei 2018 vernam dat er een aanhoudingsbevel tegen haar werd uitgevaardigd.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 juli 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van "*beginselen behoorlijk bestuur*" als middel onontvankelijk is. Verzoekster laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt die in geval van terugkeer naar haar land van herkomst wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van speculaties van harentwege en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan bewijzen te hebben dat zij onschuldig is en dat er in de bestreden beslissing ten onrechte is geargumenteed alsof er geen geloof kan gehecht worden aan de ingeroepen vervolgingsvrees die zij heeft.

De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt opgemerkt dat het CGVS zich niet uitspreekt over de schuld of onschuld van de feiten die vermeld staan in het arrestatiebevel dat door het Openbaar Ministerie van Chefchaouen werd uitgevaardigd. Wel dient te dezen beoordeeld te worden of er in verzoeksters geval een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin is of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat.

In casu wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat de door verzoekster aangegeven motieven niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De vrees voor haar uitlevering aan Marokko omdat daar een onderzoek loopt naar haar betrokkenheid bij drugshandel- en transport, is immers louter gemeenrechtelijk van aard. Verzoekster brengt geen elementen aan die erop wijzen dat het aanhoudingsbevel gebaseerd is op een van voormelde criteria of dat haar situatie door een van deze criteria negatief zou worden beïnvloed.

Ook wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zou terugkeren naar Marokko. Er zijn immers noch in haar verklaringen, noch in het administratieve dossier redenen te vinden om aan te nemen dat deze zaak geen rechtmatig gevolg zou kennen, dat zij geen rechtsbijstand zou krijgen of dat beroepsmogelijkheden haar ontzegd zouden worden.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift persartikels en rechtspraak aan om aan te tonen dat onmenselijke behandeling mogelijk is bij uitlevering naar Marokko. De Raad wijst er evenwel op dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat verzoekster haar problemen concreet aannemelijk dient te maken.

Het artikel waaruit blijkt dat Marokko voorlopig niet op de lijst van veilige landen van herkomst komt, heeft geen betrekking op verzoekster en volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat een Marokkaanse terreurveroordeelde niet mocht worden uitgewezen naar Marokko wegens een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, kan niet op verzoekster worden getransponeerd daar verzoekster *in casu* vooreerst geen terreurverdachte is en bovendien helemaal niet veroordeeld is. Er wacht haar in Marokko enkel een onderzoek naar haar eventuele betrokkenheid bij drugshandel- en transport. Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat het onderzoek niet rechtvaardig zou verlopen noch dat zij desgevallend geen eerlijk proces zou krijgen en dat haar hetzelfde lot beschoren zal zijn als de Vlaamse trucker waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift die in 1996 aangehouden werd bij een politiecontrole in Casablanca waarbij er meer dan 400 kilogram cannabishars werd aangetroffen in de laadruimte van zijn vrachtwagen en waarna hij onder dwang een schuldbekentenis heeft ondertekend. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Het rapport door de CDNH van 2012 die de moeilijke omstandigheden in Marokkaanse gevangenissen aankaart, kan evenmin dienstig worden aangevoerd daar *in casu* niet vaststaat dat verzoekster schuldig is en veroordeeld zal worden tot een gevangenisstraf. Dit zijn loutere speculaties. Volledig ten overvloede merkt de Raad nog op dat dit loutere algemene informatie betreft en niet volstaat om concreet aan te tonen dat verzoekster, zo zij in de gevangenis zou terechtkomen, een mensonwaardige of vernederende behandeling te wachten staat.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog aangestipt dat hoewel verzoekster reeds op 2 mei 2018 vernam dat er een aanhoudingsbevel tegen haar werd uitgevaardigd, zij pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 27 juni 2018 waardoor de indruk gewekt wordt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming enkel indiende om haar uitlevering te verhinderen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij tot aan haar arrestatie een geldige F-kaart had waardoor zij niet diende te vrezen dat zij zou worden uitgewezen naar Marokko, snijdt geen hout daar, zoals eerder vermeld, deze arrestatie op 2 mei 2018 gebeurde en zij vanaf dan wel degelijk het risico liep uitgewezen te worden. Haar betoog dat, indien zij holderdebolder asiel zou hebben aangevraagd haar verweten zou worden dat zij een geldig visum heeft en dat de uitlevering nog niet definitief vast stond waardoor een asielaanvraag geen voorwerp zou hebben, mist dan ook elke ernst en kan niet volstaan om verzoeksters handelen te vergoelijken. Dit klemt des te meer daar verzoekster reeds werd bijgestaan door haar advocaat bij haar naturalisatieaanvraag en haar advocaat op de hoogte was van het aanhoudingsbevel dat tegen verzoekster werd uitgevaardigd (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat indien verzoekster een gegronde vrees zou hebben geuit, zij niet zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheden om te verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat het CGVS tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal een terdege onderzoek heeft gevoerd. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, *MM v. Ierland*, C-277/1, punt 66 zoals aangehaald door verzoekster.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner en kinderen wordt gescheiden. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Marokko.

De bij het verzoekschrift gevoegde stavingsstukken vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande overwegingen. De stukken 2 tot en met 8 heeft verzoekster eerder tijdens onderhavige procedure bijgebracht en zijn ook reeds door de commissaris-generaal meegenomen in de beoordeling van verzoeksters verzoek. De stukken 9 tot en met 12 zijn hoger besproken. Stuk 13 betreft de brief van de procureur des Konings d.d. 23 maart 2018 waarbij verzoekster te kennen werd gegeven dat zij bij haar naturalisatieaanvraag negatief wordt geadviseerd omdat uit onderzoek gebleken is dat zij internationaal geseind staat. Dit element op zich wordt niet betwist, doch wijzigt niets aan de gedane vaststelling dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeksters uitlevering aan Marokko een reëel risico op ernstige schade inhoudt.

2.8. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.9. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Verzoekster toont evenmin aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing. Het fair-play beginsel is aldus niet geschonden.

2.13. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS